

gjorde sin romerste Statsforfatning, at han inden et Aar — det var saaledes efter tyss Lov — maatte sørge for en tyss Udgave af den. Det lader sig ofte ved større Arbejder ikke gøre, et Aar er i hvert Tilfælde for lidt.

Der var en hel Del Punkter, som bleve fremdragne af det ærede Medlem fra Viborg (Klein), som jeg skal tillade mig at berøre. Arverettens Ordning i dette Forslag er bragt i Overensstemmelse med de almindelige Arveretsfordringer, og derom kan der vel egentlig ikke være Tvivl, og det betvivlede heller ikke det ærede Medlem, at naar Sagen ses økonomisk, og der er Tale om en økonomisk Ret, er der ikke Spor af Grund til, at andre Arveretsregler skulle gælde her end de almindelige, ligesom det ogsaa er en Tilfældighed, at netop den franske Arvegangsordning fandt Indgang i vor Ret. Men det ærede Medlem mente, at man ved Anvendelsen af disse almindelige Arveregler paa en anden Side af denne Ret, nemlig den rent personlige Ret, gav Forfatterens Interessee gennem den i Personers Vold, der ikke havde samme Interessee for ham som visse andre Arvinger. Ganske særlig fremhævedes det, at Enken meget ofte i Forhold til Udarvingerne stod ham saaledes nær, at hun ikke burde fortrænges fra en fortrinnsberettiget Stilling i Henseende til at raade over den personlige Side af Sagen. Jeg vil dertil svare, at det kan man gøre uden at forandre Arvereglerne i Forslaget med Hensyn til den økonomiske Side. De bør i ethvert Tilfælde være uforandrede, hvis man mener, at der i den Henseende er Forstel i Henseende til den sandsynlige Interessee, som Arvingerne have for Forfatterens personlige Ret. Men det er nu for det første vanskeligt at veje, og Hovedsagen er, hvad der forekommer mig, at det ærede Medlem ikke har rigtig laet Mærke til, at Forslaget har jo givet en Bestyttelse for den personlige Side af Sagen i dens Haand, som utvivlsomt er den, som nærmest har Interessee, nemlig Forfatterens egen, idet der nemlig uden for de almindelige Arveregler i § 5 er tillagt Forfatteren en Ret til ved Testamente at bestemme, at en enkelt Arving, hvem han vil af dem, skal have Ret til at tage Bestemmelse om den første Offentliggørelse. Ligesledes kan Forfatteren efter § 11 med Hensyn til Børker, der ikke i hans levende Live ere offentliggjorte, ved Testamente bestemme, at Offentliggørelse ikke maa finde Sted før en vis Tid efter hans Død, og hvem der skal være berettiget til at paase Overholdelsen af en saadan Bestemmelse. Det er altsaa i det væsentlige Punkt, hvor det gælder den personlige Interessee, nemlig

den første Offentliggørelse, om den skal finde Sted, hvorledes den skal finde Sted, og ved hvem den skal finde Sted, at der uden for Lovforslagets almindelige Regler tillægges ham en testamentarisk Ret, som jeg mener, er den bedste Bestyttelse af den personlige Ret. Saa har det ærede Medlem fremdraget Spørgsmaalet om Kommissioner, og det have jo flere andre ærede Talere ogsaa gjort. Ganske i Almindelighed vil jeg sige, at den Tanke at henlægge visse Spørgsmaals Afgørelse, og i det hele gibe en responderende Myndighed, til en Kommission af sagkyndige, er meget anbefalelsesværdigt, fordi det er en Hjælp, Lovgivningen tilbyder Forfatterne, en Hjælp til at komme ud over Spørgsmaals Afgørelse, som en Henviisning til de almindelige paa dette Omraade ikke særlig sagkyndige Myndigheder ikke vilde kunne yde ham, og en hurtigere Udgang til at faa Spørgsmaalene afgjorte, end hvis det skulde gaa efter de almindelige Regler. Det har man ogsaa alle Begne, og de er det mest afgørende for mig, at i alle andre Stater har man en saadan Institution og har befundet sig vel ved den. Den roses alle Begne fra. Men naar man saa siger, at Bestemmelsen er ufuldstændig, idet Forholdet mere skulde være ordnet ved selve Loven og mindre overladt til Ministeren, saa er der ingen som helst Grund for Ministeren til at forbeholde sig en vis særlig Myndighed her. Jeg synes nu ikke, at det er forstrækkelig meget, at de nærmere Regler om Organisation og Forretningsgang overlades til administrativ Ordning, og det er jo heller ikke uden Etsempele i vor Lovgivning. Noget maa man jo i ethvert Tilfælde overlade til administrativ Ordning, thi i den Grad at gaa i Detailler, at man vil tage hele Forretningsgangen med ind i Loven, vil man dog rimeligvis ikke. Men mener man at kunne staa en bedre og hensigtsmæssigere Udnevnelsesmaade end Lovforslaget foreslaar, skal jeg ikke have noget der imod. I Landstinget, hvor jeg deltog i Behandlingen af denne Sag, var hele Udvalget enigt om, at naar vi fik, hvad der ikke stod i det oprindelige Forslag, denne Stiften, at Halvdelen skulde gaa af hvert fjerde Aar og første Gang efter Lodtrækning, var der vundet tilstrækkelig Sikkerhed mod, at en alt for ensidig Sammensætning skulde finde Sted. Men kan man finde andre og mere betryggende Sammensætningsformer, skal jeg ikke have det mindste derimod. Det ærede Medlem fra Viborg mente imidlertid, at der er Spørgsmaal, som denne Kommission ikke gerne skulde afgøre, i alt Fald at Bestemmelserne vare saaledes affattede, at de ikke ere til